

Julia Burgers-Drost

*Onzichtbare
wegen*

ONZICHTBARE WEGEN

Julia Burgers-Drost

Onzichtbare wegen

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 536 7

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2010 Zomer & Keuning familieromans, Kampen

Alle rechten voorbehouden

'LAUREN! JE MOET ME HELPEN, MEID, JE MÔET ME HELPEN. IK ZIT IN TIJD-
nood. Ik was helemaal vergeten dat ik naar de school van Melanie
moet... voor een tienminutengesprekje.'

Lauren legt berustend haar tas op haar bureau en laat het zojuist aan-
getrokken jack van haar schouders glijden.

'Jij bent de baas, zeg het maar!'

Trix Dijkstra ordent met haar vingers het superkorte haar en kreunt:
'Nou ben ik net vijfenveertig geworden en nu leid ik al aan een storing
in het kortetermijngeheugen... Ik heb namelijk telefonisch een afspraak
gemaakt met een journaliste van een vrouwenblad. Ik dacht dat we wel
wat reclame konden gebruiken. Enfin, jij weet het verhaaltje net zo
goed te brengen als ik. Dus?'

Lauren glimlacht, ze zou zich gevleid moeten voelen dat Trix haar
spontaan een compliment geeft.

'Het is al goed, er wacht thuis toch niemand op mij. Groetjes aan je
dochtertje! Het lijkt me spannend om tegenover haar juf te zitten en te
horen hoe je kind het er het afgelopen kwartaal heeft afgebracht. Ga
maar gauw!'

Trix werpt een kushand door de lucht en rent het gebouw uit. Lauren
gaat voor het raam staan en volgt met haar ogen de gehaaste persoon.
Trix Dijkstra. Sinds enkele jaren directrice van een praktijk voor kin-
deren met een gedragsstoornis.

Ze heeft een werksysteem ontwikkeld dat bepaald tijdbesparend is te
noemen. 'Wachtlijsten' is een woord dat ze niet wil kennen. Juist daar-
om hebben ze als hulpverleners enige bekendheid gekregen. Dat zal
ook de reden zijn, vermoedt Lauren, dat de een of andere journaliste
op weg is naar hen.

Net als ze het zinloze gestaar naar buiten wil staken, ziet ze een Audi
stoppen op de parkeerplaats voor het gebouw dat ze met diverse ande-
re instanties delen. Er stapt een vrouw uit, die een map en een grote
handtas van de achterbank grist terwijl haar ogen langs de gevel glij-
den.

‘Dat zal haar zijn,’ zegt Lauren hardop tegen zichzelf. Ze hoeft niet naar beneden om de vrouw tegemoet te lopen. De wegwijzers in de hal en op de lange gang zullen haar de weg wijzen.

Lauren hoeft niet langer dan zes minuten te wachten. Ze loopt met uitgestoken hand de journaliste tegemoet. ‘Welkom. Ik ben Lauren de Vries. Mevrouw Dijkstra laat zich verontschuldigen, ze kwam in tijdnood in verband met een andere afspraak.’

De journaliste stelt zich voor: ‘Maddie Meezen.’ Haar handdruk is stevig.

Lauren gaat haar voor naar het kamertje waar de intakegesprekken worden gehouden. Het is een vriendelijke kamer met een vertrouwenwekkende uitstraling. De bedoeling erachter is dat de vaak gespannen bezoekers zich snel op hun gemak voelen. Dat is niet alleen prettig voor hen, maar werkt ook tijdbesparend. Vloerbedekking en gordijnen zijn qua kleur zorgvuldig op elkaar afgestemd. De stoelen nodigen uit tot zitten, en op de lage tafel staan altijd verse – of bijna verse – bloemen. Trix beweert vaak dat het eigenlijk nog naar appeltaart zou moeten ruiken om de mensen een ‘thuisgevoel’ te geven. Want niemand, behalve iemand als de journaliste, komt hier puur voor zijn of haar genoegen.

De manier van doen van de bezoeker is nogal voortvarend. Lauren biedt haar koffie aan, wat met een dankbaar lachje wordt geaccepteerd. ‘Zijn niet alle Nederlanders verslaafd aan het bruine vocht?’ lacht ze. In een nis staan het koffiezetapparaat en kopjes met vrolijke motiefjes.

‘Wilt u een koekje?’ vraagt Lauren. De journaliste lacht: ‘Nee, bedankt. Ik heb zopas een artikel over het teveel aan calorieën ingeleverd... dat werkt nog na.’

Als Lauren tegenover de journaliste plaatsneemt, bedenkt ze dat ze zich nog maar kort geleden druk gemaakt zou hebben als ze Trix zou moeten vervangen. Wat kan er in korte tijd toch veel veranderen.

De journaliste vraagt haar te mogen tutoyeren. ‘Zeg tegen mij ook maar gewoon Maddie. Officieel heet ik Madeleine, maar ik vind Maddie veel gezelliger klinken.’

Ze kijkt bewonderend om zich heen. ‘Hoelang bestaat deze instelling

al? Of moet ik het een praktijk noemen? Of een kliniek?’

Lauren zegt bedaard dat ze alles zal vertellen waarvan ze denkt dat het belangrijk is voor de lezeressen. Dan vraagt Maddie of Lauren er bezwaar tegen heeft dat het gesprek opgenomen wordt?

‘Natuurlijk niet, ga je gang maar.’

Er wordt een cassette recorder op tafel geplaatst, maar daarnaast komen er ook een blocnote en een pen uit de tas van A4-formaat.

‘Mevrouw Dijkstra kan bogen op een lange ervaring als jeugdpsychiater. Wat haar van meet af aan tegenstond waren de ellenlange wachtlijsten. Een vaak gehoorde klacht.’

Maddie knikt heftig en zegt daar zelf ervaringen mee te hebben. ‘En ik niet alleen! Dus dat was de drive voor mevrouw Dijkstra om stappen te ondernemen?’

Lauren knikt. ‘En de drang om zelfstandig te zijn. Als je goede ideeën hebt en altijd afhankelijk bent van toestemming van bovenaf, kan dat frustrerend werken. Dat heb ik zelf ook vaak meegemaakt. Wel, mevrouw Dijkstra liet het niet bij plannen alleen. Ze zocht de juiste medewerkers, de goede locatie en stelde een werkwijze op waar ze zich in kon vinden. Zo kwam ze ertoe een zogeheten ‘korte route’ in te zetten voor noodgevallen. Denk bijvoorbeeld aan een kind met een autismespectrumstoornis.’

Maddies wenkbrauwen liften op en neer. ‘Leg uit, ik neem aan dat niet al onze lezeressen op de hoogte zijn van jullie vakjargon!’

Van ADHD heeft ze weleens gehoord. ‘Tegenwoordig lijkt het of de helft van de jeugd daarmee is behept!’

Lauren knikt. ‘Ouders van kinderen met probleemgedrag willen graag dat er een naam is voor de afwijking. Gelukkig is moeilijk gedrag lang niet altijd chronisch. Maar laat ik teruggaan naar de motivatie van mijn leidinggevende.’

Maddie luistert geboeid. Ze valt Lauren niet in de rede, laat haar uitspreken en wacht met het stellen van een vraag tot er een pauze in het gesprek valt.

Het is duidelijk dat deze journaliste haar huiswerk goed heeft gedaan. Ze stelt vragen en vat het besprokene af en toe samen om uit te testen

of ze wat is verteld, goed heeft begrepen. De tijd lijkt om te vliegen, en als Lauren een blik op haar horloge werpt, slaakt ze onwillekeurig een kreetje. 'Is het al zo laat?'

Maddie reageert schuld bewust. 'Heb ik te veel van je tijd gevraagd? Duizendmaal sorry. Maar je brengt het allemaal zo boeiend en de ene vraag haalt de andere uit. Kom je nu thuis in de problemen?'

Ze schakelt de cassette recorder uit en kijkt met haar donkere ogen Lauren vragend aan.

'Nee hoor, er wacht niemand op me. Ik heb de tijd aan mezelf!'

Maddie knikt begrijpend. 'Net als ik ben je dus single. Dat is soms erg gemakkelijk, roep ik vaak!'

Lauren haalt haar schouders op en vertelt dat ze alleen woont sinds haar moeder is overleden.

'Dat spijt me voor je... jullie woonden dus samen? In dat geval kwam er vast veel op je af! En dat in combinatie met je werk!'

Lauren trekt een schouder op, het lijkt een afwerend gebaar.

'Moeder was een schat van een mens. Ze is een tijd ziekelijk geweest en opeens escaleerde het. Zienderogen ging ze achteruit en geen medicijn kon baten. Tja, zo gaan die dingen. Je weet je leven lang dat dit ooit zal gebeuren, maar als het je overkomt, sta je hulpeloos toe te kijken. Dus je ziet het, ik heb geen haast!'

Maddie kijkt verlangend naar haar lege kopje en Lauren, die gewend is om mensen en vooral kinderen te observeren en hun lichaamstaal te interpreteren, begrijpt de niet-uitgesproken hint. Ook haar keel is droog van het praten.

'Heerlijk!' verzucht Maddie als ze een paar slokjes heeft genomen.

Dan vertelt ze over het tijdschrift dat ze vertegenwoordigt. 'Sinds kort heb ik een vaste rubriek. Ik heb een blauwe maandag in het onderwijs gezeten, vandaar dat ik gevraagd ben voor de afdeling 'Opvoeden en zo'. Het moet een beetje speels op de lezeressen overkomen. Het is vaak zo dat ik, zodra het blad de deur uit is, overspoeld word met vragen. Waarop ik vaak het antwoord ook niet weet. Lang leve internet, meid! En als ik het daar niet op vind, kom ik altijd wel een adresje tegen van de een of andere deskundige. Een van de collega's had van jullie

gehoord. Je weet hoe dat gaat.'

Lauren knikt. Mond-tot-mondreclame. 'Via via. Ga door!'

Maddie drinkt haar kopje leeg en zet het terug op het schotelkje. 'De rest is duidelijk, toch? Wachtlijsten... daar wordt kamerbreed over geklaagd. Eerst naar de huisarts...' Ze telt op haar vingers. 'Dan afspraak maken met de een of andere specialist of instelling. Ze zetten je letterlijk en figuurlijk in de wacht. Ben je eindelijk aan de beurt, dan is het weer een kwestie van wachten. Op de uitslag van onderzoeken, op dat wat eruit komt na overleg met collegae. Soms worden mensen teruggestuurd naar de huisarts, die weer met wat nieuws moet komen. Ander specialisme, andere instelling. En ondertussen zijn we weken verder.'

Lauren zegt het verhaal te kennen.

'Vooral voor ouders met probleemkinderen zoals wij die hier kennen, is het een zware kwestie. Ten eerste de zorg, de angst. Wat mankeert ons kind? Is er überhaupt wat aan te doen? Zijn we goed bezig? Geloof me, mijn leidinggevende, Trix Dijkstra, en ik zijn altijd voldaan als het allemaal klopt. Soms is één gesprek voldoende, vooral in de gevallen die doorgestuurd moeten worden. Trix is een kei in diagnoses stellen.' Maddie bergt haar spulletjes op in haar tas. Pen, blocnote en een verpakking ongebruikte tissues.

Lauren legt uit dat de serieuze aandacht die de ouders krijgen, zonder meer al ontspannend werkt. 'Ze staan er niet langer alleen voor.'

Maddie belooft er een serieus artikel van te maken. 'Ik neem aan dat je leidinggevende het verslag wil lezen voordat het ter perse gaat. Dat vind ik zelf ook wel prettig in verband met verkeerd begrepen zinnen. Jullie moeten er wel op rekenen dat het plaatsen van mijn artikel gevolgen kan hebben, straks krijg je een stortvloed van aanvragen!'

Lauren kijkt onschuldig om zich heen en zegt: 'Dan leggen we toch een wachtlijst aan?' Ze lachen saamhorig.

Samen lopen ze naar de uitgang. Het is rustig in de gangen, de meeste werknemers zijn al vertrokken. Hun voetstappen klinken hol.

'Als ik geen afspraak had zou ik voorstellen samen een hapje te gaan eten,' zegt Maddie als ze haar hand uitsteekt.

Lauren knikt. 'Leuk, maar ik had toch moeten bedanken. Thuis wacht er van alles en nog wat op me!'

Ze kijkt de wegrijdende auto na. Leuk gesprek, aardige meid, die Maddie. Langzaam loopt ze terug naar de eigen afdeling. Jaja, er wacht thuis inderdaad van alles en nog wat op haar!

Ze fietst langzaam de overbekende route. Langs het industrieterrein, voorbij het park. Op deze tijd van de dag sjorren ouders onwillige kinderen mee richting huis. Morgen is er weer een dag om te schommelen en de eendjes te voeren.

Bij het zebrapad wachten twee oude dames, geleund op de stang van de rollators, op een gelegenheid om over te steken. Lauren mindert vaart, beseffend dat stoppen ook voor fietsers geldt.

Een van de vrouwen roept tegen haar duidelijk dove vriendin: 'Fatsoenlijk meisje, die daar. Meestal negeren de fietsers ons.' Lauren grijnst. Daar kan ze het mee doen: fatsoenlijk meisje.

Nog een paar straten door de wijk die vijftig jaar geleden de 'nieuwbouw' werd genoemd. Inmiddels zijn de huizen aan renovatie toe. Ook de woning waar ze geboren en getogen is als enig kind van vader en moeder De Vries.

Ze bereikt de woning via het achtersteegje en duwt het hekje open dat ooit door haar vader getimmerd is. Niet kijken naar het keukenraam of er een lief gezicht op de uitkijk staat. Zal het alleen-zijn ooit wennen? Uit de buurhuizen drijven etensgeuren in haar richting. Maar op haar wacht niet, zoals vroeger, een gedekte tafel en een heerlijk bereide warme maaltijd.

Nieuwe woonruimte? Ze heeft de krant dagelijks gespeld, heeft gebeld naar woningstichtingen. Veel keus is er niet. En ja, daar zijn wél wachtlijsten. Maar ergens zal in dit stadje toch wel een plek zijn waar ze 's nachts haar hoofd te rusten kan leggen? Ze wil snel kleiner wonen.

Terwijl ze een simpele maaltijd in elkaar flanst, overdenkt ze haar problemen. Gunstige tijd of niet: het huis moet in de verkoop. Er is geen broer of zus met wie ze kan overleggen, of met wie ze herinneringen ophalen en samen huilen of lachen.

Ze kauwt de sla zonder dressing moeizaam weg, de gebakken aardappels zijn niet krokant zoals moeder ze bakte. Lauren weet dat ze goed is in haar werk. Maar verder... wat weet ze nu van het onderhouden van een huis? Zelfs alles wat met administratie te maken heeft is haar zo goed als vreemd. Papa nam haar dat soort dingen maar wat graag uit handen. Het maakte haar gemakzuchtig.

Lauren duwt het nog volle bord van zich af. Het is dwaasheid om te eten als je totaal geen trek hebt. Ze gunt zich even de tijd om het verleden te koesteren. Gedachten komen en gaan. Dan is het alsof ze haar moeder hoort praten. In de tijd toen ze nog gezond was. 'Tanden op elkaar, Lauren. Kijk eens hoeveel je nog overhebt? Je bent jong, gezond... dat is niet vanzelfsprekend. Dat zul je ooit nog ontdekken!'

Lauren recht haar rug en glimlacht. 'Schouders eronder!'

Hardop zegt ze: 'Jawel, mam!'

Ze voegt de daad bij het woord. De keuken is in een mum van tijd opgeruimd. Daarna zoekt ze de papieren bij elkaar die ze denkt nodig te hebben voor het gesprek op de bank. Tussen de officiële stukken vindt ze keer op keer aantekeningen van haar vader. Zijn bijna onleesbare handschrift is voor haar zonder meer te ontcijferen.

Weer komt een herinnering boven: papa had in haar poëziealbum geschreven. Een ouderwets versje.

Jezus zegt dat Hij, hier van ons verwacht,

Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht...'

En het eindigde met:

'Jij in jouw klein hoekje, en ik in 't mijn!'

Niet één poëzieplaatje was goed genoeg... Pappa besloot er één in te tekenen. Een kaars met een flakkerend vlammetje. Felle kleuren op het witte papier.

Later schreven schoolvriendinnetjes in haar album en telkens moest ze het horen: 'Wat schrijft jouw vader gek! Dat kun je niet eens lezen!'

En de kleine Lauren schaamde zich omdat ze zich schaamde...

Ze sluit de map met de belangrijkste papieren en laat hem in haar tas glijden. In gedachten zingt ze het bijna vergeten liedje.

‘En Hij wenst dat ieder, tot Zijn ere schijnt.
Jij in jouw klein hoekje, en ik in ’t mijn!’
Een hoekje, een nieuw eigen hoekje. Ze zal ernaar op zoek moeten
gaan!

Onzichtbare wegen

Julia Burgers-Drost

Kinderpsychiater Lauren de Vries leidt een leven met weinig spanning. Daar komt verandering in als ze de extravagante Maddie ontmoet. Zo maakt ze ook kennis met Micha, een levensgenieter op wie Lauren smoorverliefd wordt.

Lauren zet ondertussen haar jarendertighuis te koop en al snel is het verkocht. Omdat ze nog niet in haar nieuwe appartement kan trekken, verblijft ze tijdelijk bij een alleenstaande vrouw. Als deze vrouw een ernstig ongeluk krijgt, staat ineens haar zoon Mark op de stoep. Ook voor hem krijgt ze gevoelens – maar Micha is nog lang niet uit beeld.

Voor Julia Burgers-Drost is schrijven meer dan een beroep. Ze schrijft de hele winter lang en voltooit dan meerdere romans; haar zomer brengt ze door in de tuin en is ze samen met haar man onderweg met de camper. Maar schrijven is en blijft haar liefste bezigheid.

ISBN 978 90 5977 536 7 / NUR 344

9 789059 775367

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl